

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Гавука Руслан Васильович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частинам першій, другій статті 55 Конституції України (конституційність) такі приписи Закону України „Про захист економічної конкуренції“ від 11 січня 2001 року № 2210–III:

– частини першої статті 56, якими передбачено:

«Рішення (витяг з нього за вилученням інформації з обмеженим доступом, а також визначеної відповідним державним уповноваженим Антимонопольного комітету України, головою територіального відділення Антимонопольного комітету України інформації, розголошення якої може завдати шкоди інтересам інших осіб, які брали участь у справі), розпорядження органів Антимонопольного комітету України, голів його територіальних відділень надається для виконання шляхом надсилання або вручення під розписку чи доведення до відома в інший спосіб.

У разі, якщо вручити рішення, розпорядження, немає можливості, зокрема, внаслідок відсутності фізичної особи за останнім відомим місцем проживання (місцем реєстрації);

відсутності посадових осіб чи уповноважених представників суб'єкта господарювання, органу адміністративно-господарського управління та контролю за відповідною юридичною адресою, -

рішення, розпорядження органів Антимонопольного комітету України вважається таким, що вручене відповідачу, через десять днів з дня оприлюднення інформації про прийняте рішення, розпорядження в офіційному друкованому органі (газета Верховної Ради України „Голос України“, газета Кабінету Міністрів України „Урядовий кур'єр“, „Офіційний вісник України“, друковані видання відповідної обласної ради за останнім відомим місцем проживання чи місцем реєстрації, юридичної адреси відповідача)»;

– частини першої статті 60, згідно з якими:

„Заявник, відповідач, третя особа мають право повністю або частково оскаржити рішення, розпорядження органу Антимонопольного комітету України, передбачені статтями 36 і 48 цього Закону, до господарського суду у двомісячний строк з дня одержання рішення, розпорядження. Зазначений строк не підлягає поновленню“.

Гавука Р.В. вважає, що оспорювані приписи у їх взаємозв'язку є неконституційними, оскільки їх застосування призвело до порушення гарантованого частинами першою, другою статті 55 Конституції України права заявника на судовий захист.